

Dániel könyve – Hatvanötödik szám

A prófétai feltárás: a 2020. július 18-i csalódás megértése és az éjféli kiáltás üzenetének kibontakozása az utolsó napokban

Jeff Pippenger
2024-01-29

2020. július 18-án megérkezett Isten utolsó napi reformmozgalmának első csalódása. Ez egy útjelzőt jelölt ki a harmadik jaj történetében, amely a késői eső története, és egyben a száznegyvennégyezer elpecsételésének története is. Ezt a történetet a szent történelem minden reformmozgalma ábrázolta, még konkrétabban pedig a millerita mozgalom története ábrázolta, és a tíz szűz példázata szemléltette; s ez azt a prófétai történelmet jelképezi, amelyet minden próféta azonosított.

2020. július 18. a mozgalom első csalódását jelképezi, és mint ilyen, a tíz szűz példázatában és Habakuknál szereplő késedelem idejének érkezését jelöli. A millerita történelemben ugyanaz a bizonyíték, amely téves kihirdetésükhöz vezetett, azonosította a valódi időpontot. Ekkor a tíz szűz példázatában szereplő késedelem ideje jelenvaló igazságként vált felismerhetővé, és ez a késedelem ideje ugyanaz volt, mint a Habakuk 2-ben szereplő késedelem ideje. A tíz szűz példázata betű szerint ismétlődik meg, és ez a valóság azt azonosítja, hogy csak azok jelölhetők akár bölcs, akár balga szűzként, akik részt vettek a csalódásban.

A laodiceai adventizmus nagy testületét a harmadik jaj 2001. szeptember 11-i érkezése próbára tette, és amikor 2020. július 18-ának megghiúsult előrejelzése elmúlt, a laodiceai adventizmus hátrahagyatott, hogy céltalanul sodródjék vissza Róma felé, miként a protestánsok is a millerita történelemben.

A milleriták nemcsak a tíz szűzről szóló példázat beteljesedéseként azonosították a késedelem idejét, hanem látták azt is, hogy Habakuk könyvében a látomásra való várakozás parancsa, jóllehet az késik, ugyanaz a prófétai jelzőpont. Habakuk tehát megerősíti, hogy az a látomás, amelyet tévesen tártak elő, és amely az első csalódást előidézte, az a látomás volt, amely végül „szólni” fog.

Mert e látomás meghatározott időre szól, de a végén megszólal, és nem hazudik: ha késlekedik is, várj rá; mert bizonyosan bekövetkezik, nem marad el. Habakkuk 2:3.

Az az üzenet, amely az első csalódást előidézte, ugyanaz az üzenet volt, amelyről fel kellett ismerni, hogy a közeli jövőben teljeseedik be, de olyan üzenet volt, amely továbbra is azon korábbi prófétai érveléseken alapult, amelyeket az első téves kihirdetés során alkalmaztak.

A millerita történelemben először a korábbi szövetség népe tétetett próbára, ezt követően pedig az új szövetség népe. A próba a protestánsok számára akkor kezdődött, amikor Jelenések könyve 10. fejezetének első angyala és Jelenések könyve 14. fejezetének első angyala (mert ugyanaz az angyal) 1840. augusztus 11-én alászállt. Próbájuk az első csalódással és Jelenések könyve 14. fejezete második angyalának megérkezésével zárult le.

A millerita történelemben a Milleriták próbája a második angyal első csalódáskor való megérkezésével kezdődött, és az Éjféli Kiáltás megérkezésével zárult, amelyet White testvérnő angyalok sokaságaként ábrázol, akik a második angyalhoz csatlakoznak. A Szentlélek ereje alatt azok a Milleriták, akik felismerték és elfogadták az Éjféli Kiáltás üzenetét, ekkor elkülönültek azoktól a Milleritáktól, akik nem ismerték fel a körülöttük mindenütt elhangzó üzenetet. 1844. október 22-én megérkezett a harmadik angyal, és a látomás, amely késlekedett, akkor megszólalt.

A százhuszonnégyezer elpecsételésének történetében először a korábbi szövetség népe lett megpróbálva, majd az új szövetség népe. A próba a laodiceai adventizmus számára akkor kezdődött, amikor a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének angyalának első hangja és a Jelenések könyve tizennegyedik fejezetének harmadik angyala (mert ugyanarról az angyalról van szó) 2001. szeptember 11-én leszállt. Próbájuk a 2020. július 18-i csalódással zárult le.

A harmadik angyal mozgalmában a száznegyvennégyezer próbája az első csalódás bekövetkeztével kezdődött, és az Éjféli Kiáltás üzenetének elérkeztével fog befejeződni. A Szentlélek hatalma alatt azok, akik most felismerik és elfogadják az Éjféli Kiáltás üzenetét, akkor elkülöníttetnek azoktól a balga és gonosz emberektől, akik nem ismerték fel a sokrétű üzenetet, amely most mindenfelől körülöttük hull alá.

A hamarosan eljövendő vasárnapi törvény idején megszólal a Jelenések tizennyolcadik fejezetében szereplő angyal második „hangja”, amely egyben az a látomás is, amely „késett” megszólalni. Ez egyúttal a harmadik angyal üzenetét is jelképezi, amely a hangos kiáltássá „duzzad”.

Az Éjféli Kiáltást úgy ábrázolja, mint sok angyalt, akik csatlakoznak az előző angyalhoz. Az Éjféli Kiáltás üzenetének több összetevője van, amelyek hozzájárulnak a teljes üzenethez, és az angyalok az üzenetek jelképei. A millerita történelemben az úttörők közül azt azonosították úgy, mint aki vezető szerepet vállalt a valódi Éjféli Kiáltás üzenetének egybegyűjtésében, Samuel S. Snow-t. Abban a történetben jól dokumentált, hogy Snow megértése az Éjféli Kiáltás üzenetéről egy bizonyos időszak folyamán fejlődött ki.

Az a történelem betű szerint ismétlődik, és a végső Éjféli Kiáltás üzenete 2023 júliusának vége óta nyilvánosan bontakozik ki. Ez nem pusztán az iszlám üzenete, hanem magában foglalja a száznegyvennégyezer elpecsételésének üzenetét is. Magában foglalja annak kinyilatkoztatását, hogy a föld fenevadjának két szarva egyaránt „halálon és feltámadáson” megy keresztül, miközben párhuzamban állnak a fenevad képével, amely ugyanebben a történelemben teljesíti be azt a prófétai talányt, hogy „a nyolcadik a hét közül való”. Magában foglalja a Hét Mennydörgés „rejtett történelmével” kapcsolatos kinyilatkoztatásokat, és beteljesíti annak a prófétai találynak az értelmét, hogy az elvetett „kő” lesz „a szeglet fejevé”, mivel a Leviticus huszonhat „hétszere” kinyilatkozik mint az a fonál, amely Miller történelmének minden igazságát egybeszövi azokkal az igazságokkal, amelyek az idő végén, 1989-ben fel lettek pecsételve. A zsoltáros így mondja:

A kő, amelyet az építők megvetettek, szegletkövé lett. Az Úrtól lett ez; csodálatos a mi szemünkben. Ez az a nap, amelyet az Úr rendelt; örvendezzünk és vigadjunk ezen! Zsoltárok 118:22–24.

A „kő”, amely az első „drágakő” volt, amelyet William Miller felfedezett (és a drágakövek kövek), „az a nap, amelyet az Úr szerzett”. A korábbi cikkekben bemutatásra került, hogy a szombatra vonatkozó parancsolat felépítése és szavai azonosak a hét szent ciklusának szerkezetével, amint az a Leviticus huszonötödik fejezetében meg van adva. A hetedik napon való megnyugvás előképe volt annak, hogy a föld a hetedik évben nyugszik, és amikor a két parancsolatot ilyen módon vizsgáljuk, bizonyosságot tesznek arról, hogy a bibliai próféciában egy nap egy évet jelképez.

Azt is megmutatják, hogy az a felfogás, amelyet Miller hirdetett Isten „hétszeres” haragjára vonatkozóan a 3Mózes huszonhatban, „egy napként” van ábrázolva; mert az Úr a hét év szent ciklusát éppoly bizonyosan rendelte el, amint hat nap alatt megteremtette az eget és a földet, és a hetedikén megnyugodott.

Amikor Jézus befejezte a szőlőskert példázatát, kérdést intézett a farizeusokhoz.

Mikor azért megjön a szőlő ura, mit cselekszik azokkal a vincellérekkel? Mondának neki: Gonoszul elveszti azokat a gonoszokat, és a szőlőt más vincelléreknek adja bérbe, akik megadják neki a gyümölcsöket azok idejében. Monda nekik Jézus: Soha sem olvastátok az Írásokban: Amely követ az építők megvetettek, az lett a szegletnek fejevé: az Úrtól lett ez, és csodálatos a mi szemünk előtt? Annakokáért mondom néktek, hogy az Isten országa elvétetik töletek, és oly népnek adatik, amely megtermi annak gyümölcseit. És aki e kőre esik, szétzúzatik; akire pedig ez esik rá, szétmorzsolja azt. És mikor a főpapok és farizeusok hallották az ő példázatait, megértették, hogy róluk szól. Máté 21:40–45.

A szőlőskert példázata annak a példázata, hogy az egykori választott nép mellőztetik, és az ország egy új választott népnek adatik. A „kő”, amelyet Jézus szerint elvetettek, az a „kő”, amely vagy megment, vagy elpusztít, aszerint, miként fogadják. A „kőnek” a Jézus által alkalmazott összefüggésben bibliai igazságnak kell lennie, mert képes igaz gyümölcsöt teremni, és Krisztus igazsága csak akkor jön létre férfiakban és nőkben, amikor befogadják az Ő igazságának Igéjét.

Szenteld meg őket a te igazságoddal: a te igéd igazság. János 17:17.

A „kő” olyan tanítás, amelyet vagy elfogadnak, vagy elutasítanak; Jézus pedig az Ige, és az Apostolok Cselekedeteiben Péter a „követ” Krisztussal azonosítja.

Legyen tudotokra mindnyájatoknak és Izráel egész népének, hogy a názáreti Jézus Krisztus neve által, akit ti megfeszítettetek, akit Isten feltámasztott a halálból, őáltala áll ez az ember épségben előttetek. Ez ama kő, amelyet ti, az építők, megvetettetek, amely szegletkövé lett. És nincs senki másban üdvösség; mert nem is adatott emberek között az ég alatt más név, amely által kellene nekünk megtartatnunk. Cselekedetek 4:10–12.

És azután Péter első levelében még tovább viszi a „kő” jelképrendszerét, ugyanakkor ugyanabban az összefüggésben tartja azt: egy korábbi szövetségi nép elmúlásának és egy új, választott nép kiválasztásának összefüggésében, akik — amint mondja — „egykor nem nép voltak, most pedig Isten népe; akik nem nyertek irgalmat, most pedig irgalmat nyertek.”

Akihez járulván, mint élő kőhöz, amelyet ugyan az emberek megvetettek, de Istennél választott és drága, ti magatok is, mint élő kövek, épüljete fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki

áldozatokat áldozzatok, amelyek Jézus Krisztus által kedvesek Istennek. Azért van meg az Írásban is: Íme, leteszek Sionban egy szegletkövet, választottat, drágát; és aki hisz őbenne, semmiképpen meg nem szégyenül. Nektek tehát, akik hisztek, drága ő; az engedetleneknek pedig: A kő, amelyet az építők megvetettek, az lett a szeglet fejevé, és megütközés kövévé és botránkozás sziklájává azoknak, akik az ígében megbotránkoznak, mivel engedetlenek; erre is rendeltettek. 1 Péter 2:4–8.

Péter ezt mondja az egykori választott népről: „az engedetleneknek pedig az a kő, amelyet az építők megvetettek, szegletkö fejevé lett, és megütközés kövévé és botránkozás sziklájává azoknak, akik az ígében megütköznek, mivel engedetlenek; amire rendeltettek is.”

Jézust az alap minden szent szemléltetése ábrázolja.

Mert más alapot senki sem vethet azon kívül, amely vettetett, amely a Jézus Krisztus.
1Korinthus 3:11.

Az alap, amelyet a milleriták építettek, az Örökkévaló Kőszikla volt (a Kő).

„A figyelmeztetés elhangzott: Semmit sem szabad beengedni, ami megzavarná a hitnek azt az alapját, amelyre azóta építünk, hogy az üzenet elérkezett 1842-ben, 1843-ban és 1844-ben. Benne voltam ebben az üzenetben, és azóta a világ előtt állok, hűen ahhoz a világossághoz, amelyet Isten adott nekünk. Nem szándékozunk levenni lábunkat arról az alaptatról, amelyre helyeztettek, miközben napról napra buzgó imádsággal kerestük az Urat, világosságot keresve. Azt gondoljátok, hogy feladhatnám azt a világosságot, amelyet Isten adott nekem? Olyannak kell lennie, mint az Örökkévaló Szikla. Azóta vezet engem, hogy megkaptam.” Review and Herald, 1903. április 14.

Az első ékkő, amelyet Miller felfedezett, és amely a Millerita alap részévé lett — amely olyan, mint az Örökkévaló Kőszikla — a Leviticus huszonhat „hét ideje” volt; és ez a „hét idő” volt az első alapvető igazság, amelyet félretettek azok a millerita úttörők, akik éppen felépítették a Millerita alapot. Az építőknek kellett elvetniük az alapkövet. Az a „kő”, amely Krisztust jelképezi, egyúttal az a nap is, amelyet az Úr szerzett, mert a hetedik napot nyugalomnapnak alkotta, a hetedik esztendőt pedig oly esztendőnek, amikor a föld nyugszik. 1863-ban az alapkövet elvetették, de azzá kell lennie, ami a „szeglet fejevé”, és az engedetlenek számára a „megütközés kövévé” lesz.

Az iszlám harmadik jajszó-üzenete a száznegyvennégyezer reformmozgalmának témája, és a próbatétel folyamata akkor kezdődött, amikor a Jelenések könyve tizenharmadik fejezetének angyala alászállt, miközben New York City nagy épületei ledőltek 2001. szeptember 11-én. Az adventizmus hallgatott annak a prófétai azonosításnak a felől, hogy 2001. szeptember 11. a „keleti szél napjának” eljövele volt. 2020. július 18-án hátrahagytak, amikor a Jelenések könyve tizenegyedik fejezetének két tanúját megölték annak a nagy városnak utcáin. Az adventizmus próbatétele véget ért, és kezdetét vette azok próbatétele, akik azt vallották, hogy felismerték az iszlám üzenetét.

Miután 2023 júliusának végéig holtan feküdtek az utcákon, a halott, száraz csontok ezután Ezékiel első üzenete által felébresztettek. Ezékiel második üzenete a harmadik Jaj iszlámjának négy szeléről szóló üzenet, amely az Éjféli Kiáltás üzenetének fokozatos felpecsételésből való feltárulását jelképezi; ez az a látomás, amely késett, és ez képezi a mozgalom egész időszakának témáját. Ezt követően különféle igazságok tárultak fel, mert az Éjféli Kiáltás üzenete sokrétű üzenetet képvisel. Az első igazság, amellyel a halott, száraz csontok szembesültek, az az első igazság volt, amelyet a laodiceai adventizmus elutasított, és ez jelképezi azt az igazságot, amely Laodicea Philadelphiába való átmenetét megjelöli.

Az igazság a megpecsételés üzenete, és ezért mind értelmileg, mind lelkileg szilárdan meg kell benne állapodni. Nem elegendő felismerni, hogy az az időszak, amelyben a két tanú holtan feküdt az utcán, a „hétszeres” szétszórásának jelképe; szükség van az igazság tapasztalati elfogadására is.

Miller ékkövei, amelyek az 1798-ban, a vég idején felnyitott igazságokat jelképezik, az utolsó napok szüzei számára próbává válnak. Az igazságban való „lelki” meggyökerezés tapasztalatát Miller első ékköve jelképezi, az igazságban való „értelmi” meggyökerezést pedig a harmadik jaj iszlámról szóló üzenete jelképezi. A „hét idő” által jelképezett bűnbánatra és bűnvallásra való hívás egy olyan munkát azonosít, amely Krisztussal együtt, a Szentek Szentjében megy végbe, és amelyet a „mareh” látomás jelképez.

A harmadik Jaj iszlámjának „értelmi” megértését a „chazon” látomás jelképezi, és mindkettő szükséges azok számára, akik elpecsételtetnek. 1863-ban a laodiceai adventizmus úgy döntött, hogy újjáépíti Jerikót, és elhagyta Jeruzsálem helyreállításának munkáját. Jerikó a jólét jelképe, miként azt a laodiceai vakság is szemlélteti.

„Az ország egyik legerősebb erőssége — Jerikó nagy és gazdag városa — közvetlenül előttük feküdt, csak kis távolságra gilgáli táboruktól. Egy termékeny síkság határán, amely bővelkedett a trópusok gazdag és sokféle terményeiben, palotái és templomai a fényűzés és a bűn lakhelyei voltak; ez a kevély város hatalmas bástyái mögül dacosan szállt szembe Izráel Istenével. Jerikó a bálványimádás egyik fő központja volt, különösen Astarótnak, a hold istennőjének szentelve. Itt összpontosult mindaz, ami a kánaániták vallásában a legromlottabb és legmegalázóbb volt. Izráel népe, amelynek elméjében még elevenen éltek a beth-peóri bűnük rettenetes következményei, erre a pogány városra csak undorral és iszonyattal tekinthetett.” Pátriárkák és próféták, 487.

Az a „kö”, amelyet az építők 1863-ban, Jerikó újjáépítésekor megvetettek, a „hétszeres” volt, amely az utolsó napokban igazsággá (drágakővé) válik, s „a szeglet fejévé” lesz, mert ez az az igazság, amely egybeszövi az adventizmus kezdetét a milleriták mozgalmában az adventizmus végével a száznegyvennégyezer mozgalmában. Az a drágakő, amely a „hétszeres”, egyúttal „az a nap is, amelyet az Úr szerzett”, és maga Krisztus is, mert Ő az Ige, és Ő az „Igazság”. Az iszlám tárgya az a téma, amely mind a régi, mind az új választott nép megtisztítását eredményezi, és a kettős megtisztítás 2001. szeptember 11-én kezdődött, amely „a keleti szél napja” volt. Azon a napon az őrállóknak ugyanazt az éneket kellett énekelniük, amelyet Krisztus énekelt, amikor kihirdette a szőlőskertről szóló példázatot. A száznegyvennégyezer Mózes énekét (a „hétszerest”)

és a Bárány énekét énekli.

És láttam mintegy tűzzel elegyített üvegtengert; és azokat, akik győzelmet arattak a fenevaden, és annak képmásán, és annak bélyegén, és nevének számán, amint az üvegtengeren állnak, kezükben az Isten hárfáival. És éneklik Mózesnek, az Isten szolgájának énekét, és a Bárány énekét, ezt mondván: Nagyok és csodálatosak a te műveid, mindenható Úr Isten; igazságosak és igazak a te utaid, szentek Királya. Jelenések 15:2, 3.

A „Bárány” a megöletett Krisztus, és Ő kétezer-ötszázhusz nap közepén öletett meg, így egybefűzve élete és vére áldozatát (amellyel megerősítette a szövetséget) Mózes „az Ő szövetségének peres ügyével” együtt, a harmadik Mózes huszonhatodik fejezetében. Mózes és a Bárány éneke a prófétai történelem chazonjának éneke, valamint az Ő „megjelenésének” mareh-jének éneke. Az értelmi és lelki megértés éneke ez, amint azt Dániel nyolcadik fejezetének két látomása szemlélteti. Egy szövetséges nép megítéltetésének és elkerültetésének éneke ez, miközben egy új választott nép kiválasztatik. A kiválasztás folyamata, és ennél fogva az ének is, 2001. szeptember 11-én kezdődött.

Jákóbból sarjadók meggyökereznek; Izráel virágzik és bimbót fakaszt, és gyümölcssel tölti be a föld színét. Vajon úgy sújtotta-e őt, ahogyan sújtotta azokat, akik őt sújtották? Vagy úgy öletett-e meg, ahogyan megölette azokat, akik általa adattak halálra? Mérték szerint perelsz vele, amikor kihajt; visszatartja kemény szelét a keleti szél napján. Ezáltal tisztul meg tehát Jákób hamissága, és ez lesz bűne elvételének minden gyümölcse: amikor az oltár minden követ olyanná teszi, mint az összetört mészköveket, nem maradnak fenn a berkek és a bálványoszlopok. Mindazonáltal az erős város pusztává lesz, a lakóhely elhagyatottá, és olyanná marad, mint a puszta; ott legel a borjú, ott hever, és lerágja annak ágait. Amikor annak gallyai elszáradnak, letörik őket; asszonyok jönnek, és tűzre vetik azokat; mert ez értelmetlen nép; ezért aki alkotta őket, nem könyörül rajtuk, és aki formálta őket, nem mutat irántuk kegyelmet. És lesz ama napon, hogy az Úr csépelni fog a folyó medrétől Egyiptom patakjáig, és ti egyenként szedettek össze, ó, Izráel fiai. És lesz ama napon, hogy megfűjják a nagy harsonát, és eljönnek azok, akik pusztulásra készek voltak Asszíria földjén, és a számkivetettek Egyiptom földjén, és leborulnak az Úr előtt a szent hegyen Jeruzsálemben. Ézsaiás 27:6–13.

E versek helyes értelmezése szerint a 2001. szeptember 11-étől a hamarosan bekövetkező vasárnap törvényig terjedő időszakot azonosítják. A hatodik vers a teljes történelmet azonosítja azáltal, hogy megjelöli a növény kezdetét, amely gyökeret ver, majd kivirágzik és bimbót fakaszt, végül pedig betölti a földet gyümölcssel. A gyümölcs, amely betölti a földet, azt az „órát” idején teszi ezt, amely a vasárnap törvény válsága. Miközben Krisztus ekkor begyűjti gyümölcsét az ő csűrébe, ugyanakkor ítéletet is hoz Babilonra. Az az ítélet, amely akkor következik be, amikor a föld megtelik gyümölcssel, a hetedik versben jelenik meg, amikor a két kérdés elhangzik: „Úgy verte-é őt, amint verte azokat, akik őt verték? avagy úgy öletett-é meg, mint azok, akiket ő ölt meg?”

Ezután a nyolcadik versben az utolsó eső meghintése azzal a kifejezéssel van megjelölve: „Mértékkal.” Ami a növényeket sarjadásra indítja, az az eső; és amikor az utolsó eső kezdete meg van jelölve, úgy van megjelölve, mint ami „mértékkal” kezdődik, „amikor sarjadni kezd”. Amikor

az utolsó eső megkezdődik, „mértékkel” árasztatik ki, mert nem mérték nélkül árasztatik ki, ha az aratás az igazak és hamisak elegye.

„Minden igazán megtért lélekben erős vágy él arra, hogy másokat is az eltévelyedés sötétségéből Jézus Krisztus igazságának csodálatos világosságára vezessen. Isten Lelkének az a nagy kiáradása, amely az egész földet megvilágosítja az Ő dicsőségével, nem jön el addig, amíg nem lesz olyan felvilágosult népünk, amely tapasztalatból tudja, mit jelent Istennel együtt munkálkodónak lenni. Amikor teljes és osztatlan szívű odaszentalódásunk lesz Krisztus szolgálatára, Isten e tényt Lelkének mérték nélküli kiárasztásával fogja elismerni; de ez nem történhet meg addig, amíg a gyülekezet legnagyobb része nem Istennel együtt munkálkodik. Isten nem áraszthatja ki Lelkét, amikor az önzés és az önkényeztetés oly nyilvánvaló; amikor olyan lelkület uralkodik, amely, ha szavakba öntenék, Káin válaszát fejezné ki: „Avagy őrizője vagyok-e én az én atyámfiának?” Ha a jelen időre szóló igazság, ha a mindenfelől sűrűsödő jelek, amelyek arról tanúskodnak, hogy minden dolgok vége közel van, nem elegendők arra, hogy felébresszék azok szunnyadó erejét, akik azt vallják, hogy ismerik az igazságot, akkor a világossággal arányos sötétség, amely rájuk ragyogott, utol fogja érni e lelkeket. A végső számadás nagy napján a legcsekélyebb mentség látszatát sem tudják majd Isten elé tárni közömbösségükre. Semmiféle okot nem hozhatnak fel arra, hogy miért nem éltek, jártak és munkálkodtak Isten Igéjének szent igazságában való világosságban, és miért nem nyilatkoztatták ki ezáltal magaviseletük által a bűn sötétségébe borult világ előtt együttérzésüket és buzgalmukat, bizonyítva, hogy az evangélium erejét és valóságát nem lehet megcáfolni.” Review and Herald, 1896. július 21.

White testvér e szakaszt azzal az időponttal azonosítja, amikor a Jelenések könyvének angyala alászáll, mert ezt mondja: „Isten Lelkének ama nagy kiáradása, amely az egész földet beragyogja az ő dicsőségével.” Egy másik szakaszban, amelyet e cikkekben gyakran idéztünk, azonosította, hogy amikor „New York nagy épületei” „ledőltenek”, „a Jelenések könyve tizennyolcadik fejezetének elsőtől harmadikig terjedő versei beteljesednek.”

E gondolatokat a következő cikkben folytatjuk.

Most énekek kedvesemnek szerelmesének énekét az ő szőlőjéről. Kedvesemnek szőlője volt egy igen termékeny hegyen. Körülkerítette azt, és kiszedte köveit, beültette nemes vesszővel, tornyot épített közepébe, sőt borsajtót is vajt benne; és várta, hogy szőlőt teremjen, de vad szőlőt termett. Most azért, Jeruzsálem lakosai és Júda férfiai, ítéltetek, kérlek, köztem és szőlőm között. Mit kellett volna még tenni szőlőmmel, amit meg nem tettem volna vele? Miért termett vad szőlőt, amikor azt vártam, hogy szőlőt teremjen? Most azért tudtotokra adom, mit teszek szőlőmmel: elveszem kerítését, hogy leleljék; lerontom falát, hogy összetapossák. Pusztává teszem: nem metszik meg, és nem kapálják; tövis és gaz veri fel; a felhőknek is megparancsolom, hogy ne hullassanak rá esőt. Mert a Seregek Urának szőlője Izrael háza, és Júda férfiai az ő gyönyörűséges plántája; jogosságra várt, de íme elnyomás; igazságra, de íme jalkiáltás. Ézsaiás 5:1–7.